

Sygn. akt I 2C 982/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2017r.

Sąd Rejonowy w Bytomiu Sekcja do Spraw Uproszczonych w ramach I Wydziału Cywilnego
w składzie:

Przewodniczący: SSR Elżbieta Niezgodzka

Protokolant: st. sekr. sądowy Iwona Stanowska

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2017r. w Bytomiu na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko A. K. (K.)

o zapłatę

1. oddala powództwo,
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 18,50 zł (osiemnaście złotych 50/100) tytułem kosztów postępowania.

I 2 C 982/16 upr

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 7 kwietnia 2016 r. powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego A. K. kwoty 3 222,20 zł oraz kosztów procesu. W uzasadnieniu podał, pozwany zawarł z powodem dwie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych o nr (...) z dn. 13 grudnia 2013, nr (...) z dn. 1 września 2014. Powód świadczył usługi telekomunikacyjne na podstawie zawartych umów i udzielił pozwanemu ulgi w zamian za przyjęcie na siebie zobowiązania o charakterze niepieniężnym – utrzymanie aktywności kart SIM wydanych mu przy zawarciu umowy w stanie aktywności na czas zawartej umowy. Powód wywodzi, że umowy pomiędzy stronami zostały rozwiązane, z przyczyn leżących po stronie pozwanego, przed upływem okresu, na jaki zostały zawarte, a wydane pozwanemu przy zawarciu umów karty SIM – deaktywowane. Pozwany nie wykonał zatem przyjętego na siebie w umowie zobowiązania niepieniężnego do utrzymania karty SIM w stanie aktywności w sieci powoda (bycia klientem powoda) przez czas oznaczony w umowach. Powód uzasadnia, że z tego powodu, w tym dniu powód naliczył kary umowne, zgodnie z zaakceptowanymi przez pozwanego przy zawarciu umów warunkami oferty promocyjnej za czas będący różnicą pomiędzy przyjętym przez pozwanego okresem zobowiązania niepieniężnego a faktycznie spełnionym zobowiązaniem niepieniężnym.

Nakazem zapłaty wydanym przez Referendarza Sądowego w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 14 kwietnia 2016 roku w sprawie VI Nc-e (...) nakazano pozwanemu zapłatę kwoty dochodzonej pozwem wraz z kosztami procesu.

Sprzeciw od nakazu złożył pozwany i postanowieniem wydanym przez Referendarza Sądowego w Sądzie Rejonowym w Lublinie z dnia 27 maja 2016 roku przekazano sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Bytomiu.

W uzupełnieniu pozwu, powód podtrzymał swoje stanowisko procesowe

Pozwany **A. K.** wnosil o oddalenie powództwa w calosci, wskazujac, ze zobowiazanie z umowy o nr (...) nie istnieje z uwagi na skuteczne odstapienie od umowy zawartej na odleglosc. Wskazuje, ze powód wbrew jego dyspozycji nadal naliczal kwoty oplac z tej umowy, a pozwany placił wylicznie naleznosci z umowy nr (...). Wskazuje, iz byla nadplata z tytulu umowy nr (...). Pomimo tego powód wypowiedzial umowe z winy pozwanego, bo nie uznal skutecznosci odstapienia od umowy a wedlug jego wyliczen nastapila niedoplata umozliwiajaca wypowiedzenie umowy. Reklamacje pozwanego nie byly uwzględniane.

Powód w piśmie z dnia 5 stycznia 2017 roku podtrzymal stanowisko procesowe przedstawiajac sposob wyliczenia kar umownych dochodzonych pozwem.

Sąd ustalil i zwazyl, co nastepuje:

Pozwany zawarł z powodem w dniu 13 marca 2012 roku w B. umowe nr: (...) o Świadczenie Usług (...), na podstawie ktorej zostal mu przydzielony nr telefonu + (...), aktywowany w dniu 13 marca 2012 roku na karcie SIM: (...). Umowa zostala zawarta w ramach promocji „P_PAK_2012OKAZJA_18” w taryfie Rodzina 40. (umowa k. 30).

Aneksem z dnia 13 grudnia 2013 roku strony zmodyfikowaly umowe, poprzez wybor promocji zawartej w taryfie Rodzina 110 o kodzie PAK_N2. Umowa zostala zawarta na czas oznaczony tj. do dnia 13 grudnia 2015 roku. W ramach podstawowej oplaty abonent byl uprawniony do korzystania z uslug wymienionych w pkt. 2.3 umowy tj. Bezpieczny Internet 100. Na mocy pkt. 6.2 ustalono karę umowną w przypadku nieutrzymywania karty SIM w stanie aktywnosci na kwote maksymalna 1900,00 zł. Strony wskazaly, ze zaspokojenie roszczenia z tytulu kary umownej wyklacza mozliwosc dochodzenia przez niego ulgi w wysokosci 11301,84 zł. Integralna czescia umowy byly Warunki Oferty Promocyjnej o kodzie PAK_N2 oraz Regulamin Świadczenia uslug telekomunikacyjnych obowiazujacy w wersji od 4 listopada 2013 roku. (aneks do umowy k. 31-34, warunki k. 35-38, regulamin k. 39-42).

W dniu **4 września 2014** roku w obecności kuriera realizujacego uslugę dla powoda doszlo do podpisania umowy o nr: (...) wydrukowanej przez (...) S.A w dniu 1 września 2014 roku. Na podstawie tej umowy abonent z chwila doręczenia mu przez kuriera egzemplarza umowy uzyskal mozliwosc korzystania z uslug telekomunikacyjnych swiadczonych poprzez karte SIM numer (...) dla numeru + (...). Zgodnie z pkt. 3 umowy swiadczenie uslug rozpocznie sie w terminie 10 dni od jej zawarcia. Umowa zostala zawarta w oparciu o promocje o kodzie: P_(...)_(...)_S_(...)_24 w taryfie (...) na czas oznaczony do 1 września 2016 roku. Na mocy pkt. 6 ust. 1 i 2 umowy udzielono pozwanemu ulgi w wysokosci 1485,81 zł. Integralna czescia umowy byly Warunki Oferty Promocyjnej „Taryfy (...) z (...)/18 w T-M.”. Zgodnie z postanowieniem zawartym w pkt. 16.3 umowy w przypadku zawarcia umowy zawarcia po za lokalem przedsiebiorstwa wskazuje preferowany adres na otrzymywanie oswiadczen: (...) S.A, (...)-(...) O., ul. (...). (umowa k. 43-47, Warunki oferty taryfy (...) k. 48-52)

Warunki umowy prezentowane w rozmowie telefonicznej rozniły sie od znajdujacych sie w dokumentach, co sklonilo pozwanego do zlozenia oswiadczenia o odstapieniu od umowy (czesciowo zeznania pozwanego sluchanego informacyjnie k.210v)

Nadana w dniu 15 września 2015 roku przesyłka polecona na adres wlasciwy do sekcji zwrotow powoda tj: (...) S.A, (...)-(...) O., ul. (...), pozwany zlozil oswiadczenie o odstapieniu od umowy sprzedazy i swiadczenia uslug telekomunikacyjnych na podstawie umowy nr (...). W treści oswiadczenia wskazuje na nr karty SIM: (...). (oswiadczenie k. 147, potwierdzenie nadania k. 148)

Powód wystawil nastepujace dokumenty ksiegowe w związku z zawartymi umowami:

Dokument	Numer Dokumentu	Data Wystawienia	Wymagalnosć	Kwota łącznie w zł.	Kwota z umowy	Kwota z umowy
----------	-----------------	------------------	-------------	---------------------	---------------	---------------

					(...)	(...)
Faktura	(...)	2015-02-17	2015-03-03	109,20 zł	67,72 zł	61,41 zł
Faktura	(...)	2015-03-17	2015-03-31	61,59 zł	49,99 zł	11,60 zł
Faktura	(...)	2015-04-17	2015-05-01	82,77 zł	49,99 zł	32,78 zł
Nota odsetkowa	(...)	2015-06-11	2015-06-11	2,09 zł	—	—
Kara umowna	(...)	2015-06-11	2015-07-11	1900,00	1900,00	—
Kara umowna	(...)	2015-06-11	2015-07-11	894,05	—	894,05
Nota odsetkowa	(...)	2015-11-26	2015-11-26	92,55	—	—
Nota odsetkowa	(...)	2016-04-06	2016-04-06	79,95	—	—

(faktury, noty odsetkowe k. 64-72)

Powód nie wykorzystywał usług wliczonych w abonament do umowy o nr: (...), ani też nie był zobowiązany do zapłaty za usługi po za opłatami abonamentowymi. (rozliczenia k. 64-72)

W dniu 3 lutego 2015 uznano wpłaty dokonane przez powoda na łączną kwotę 224,56 zł. Saldo rachunku rozliczeniowego wspólnego dla obu umów na chwilę wystawienia faktury VAT nr: (...) wykazywało nadpłatę. (rozliczenie konta k. 65).

W prowadzonych postępowaniach reklamacyjnych powód został poinformowany pismem w dniu 9 grudnia 2014 roku, że telefon zwrot przesyłki z telefonem nastąpił po terminie 10 dniowym od zawarcia umowy, która według powoda została zawarta w dniu 1.09.2014 roku. Powód zawiesił wykonywanie usług, z uwagi na brak płatności. Następnie pismem z dnia 23 grudnia 2014 roku powód wypowiedział umowy ze skutkiem na dzień 1 lutego 2015 roku. Powód zaproponował rezygnację z oświadczenia o wypowiedzeniu umowy pod warunkiem zapłaty części należności za kary umowne i faktury, które wystawił w oparciu o postanowienia obu umów. Ponownym pismem z dnia 23 stycznia 2015 roku powód wskazywał, że jego stanowisko nie uległo zmianie, ponieważ umowa została zawarta w dniu 1 września 2014 roku, a powód nadal wywodzi, że umowa obowiązuje. W wyniku uiszczonych wpłat w dniu 3 lutego 2015 roku, kara umowna została anulowana i dokonano korekt na rachunku abonenckim. Od 1 stycznia 2015 roku powód nie świadczył usług z umów na rzecz pozwanego, ponieważ konto było nadal zawieszane. (pisma k. 103-129, częściowo zeznania pozwanego)

W okresie od 3 stycznia 2014 roku do 27 grudnia 2014 roku z rachunku prowadzonego w (...) Bank S.A. dla K. K. dokonano przelewów na rzecz powoda w kwocie łącznej 859,30 zł tytułem zapłaty za usługi telekomunikacyjne świadczone na rzecz pozwanego. (zestawienie transakcji ze słowem „mobile” k. 177-178)

Pismem z dnia 11 czerwca 2015 roku powód wypowiedział pozwanemu umowy o świadczenie usług ze skutkiem na dzień, obarczył karami umownymi, oraz skapitalizował odsetki. Pozwany otrzymał wypowiedzenie 17 czerwca 2015 roku (wypowiedzenie, potwierdzenie nadania, tracking przesyłki k. 59-63)

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie powołanych dowodów z dokumentów, które nie były kwestionowane przez strony, a nadto ich prawdziwość nie budziła wątpliwości.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo jako całkowicie bezzasadne podlegało oddaleniu.

Bezspornym w niniejszej sprawie było zawarcie dwóch umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych pomiędzy powodem a pozwanym. Sporną kwestią, która zdeterminowała dalszą ocenę stanu faktycznego było ustalenie dnia zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...), wobec bezpodstawnych twierdzeń powoda o zawarciu tejże umowy w dniu 1 września 2014 roku, a następnie ustalenia skuteczności odstąpienia od umowy przez pozwanego.

Umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zostały zawarte pomiędzy przedsiębiorcą telekomunikacyjnym (...) S.A. a konsumentem A. K.. Umowa nr (...) została zawarta pod rządami uregulowań zawartych w ustawie z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz.U.2000.22.271 ze zm. dalej jako (...)). Art. 6 SprzedKonsU reguluje w ust. 1 kwestie umów zawieranych z konsumentem bez jednoczesnej obecności obu stron, przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość, w szczególności drukowanego lub elektronicznego formularza zamówienia niezaadresowanego lub zaadresowanego, listu seryjnego w postaci drukowanej lub elektronicznej, reklamy prasowej z wydrukowanym formularzem zamówienia, reklamy w postaci elektronicznej, katalogu, telefonu, telefaksu, radia, telewizji, automatycznego urządzenia wywołującego, wizjofonu, wideotekstu, poczty elektronicznej lub innych środków komunikacji elektronicznej w rozumieniu ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. 144, poz. 1204), są umowami na odległość, jeżeli kontrahentem konsumenta jest przedsiębiorca, który w taki sposób zorganizował swoją działalność.

Konsument, który taką umowę zawarł, na podstawie art. 7 ust. 1 SprzedKonsU może od niej odstąpić bez podania przyczyn, składając stosowne oświadczenie na piśmie w terminie dziesięciu dni, ustalonym w sposób określony w art. 10 ust. 1. Do zachowania tego terminu wystarczy wysłanie oświadczenia przed jego upływem.

Zgodnie z treścią art. 10 ust. 1 SprzedKonsU termin dziesięciodniowy, w którym konsument może odstąpić od umowy, liczy się od dnia wydania rzeczy, a gdy umowa dotyczy świadczenia usługi - od dnia jej zawarcia.

Liczenie terminów będzie się odbywać według ogólnych reguł prawa cywilnego, a zatem zgodnie z art. 111 § 1 i 2 k.c. termin oznaczony w dniach kończy się z upływem ostatniego dnia (czyli o godz. 24.00). Jeżeli początkiem terminu oznaczonego w dniach jest pewne zdarzenie (czyli zawarcie umowy lub wydanie rzeczy), nie uwzględnia się przy obliczaniu terminu dnia, w którym to zdarzenie nastąpiło. Jeżeli koniec terminu do odstąpienia od umowy przypada na dzień uznany ustawowo za wolny od pracy, termin upływa dnia następnego (art. 115 k.c.). Odnosnie dni wolnych od pracy zob. ustawę z 18 stycznia 1951 r. o dniach wolnych od pracy (Dz.U. Nr 4, poz. 28 ze zm.). Zgodnie z art. 112 k.c. termin oznaczony w miesiącach kończy się z upływem dnia, który nazwą lub datą odpowiada początkowemu dniowi terminu, a gdyby takiego dnia w ostatnim miesiącu nie było – w ostatnim dniu tego miesiąca.

W razie odstąpienia od umowy umowa jest uważana za niezawartą, a konsument jest zwolniony z wszelkich zobowiązań. To, co strony świadczyły, ulega zwrotowi w stanie niezmienionym, chyba że zmiana była konieczna w granicach zwykłego zarządu. Zwrot powinien nastąpić niezwłocznie, nie później niż w terminie czternastu dni. Jeżeli konsument dokonał jakichkolwiek przedpłat, należą się od nich odsetki ustawowe od daty dokonania przedpłaty – zgodnie z art. 7 ust. 3 SprzedKonsU.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, Sąd przyjął jednoznacznie, iż dniem od którego należy liczyć termin dziesięciodniowy to dzień, w którym wydano pozwanemu kartę SIM, aby mógł korzystać z usług telekomunikacyjnych. Z pewnością nie jest to dzień 1 września 2014 rażąco błędnie przyjęty przez powoda, bowiem tego dnia wygenerował on wyłącznie dokument umowy na podstawie przedstawionej za pośrednictwem środków porozumiewania się na odległość oferty skierowanej do pozwanego. Sama treść tego wydruku uzależnia uzyskanie podpisu konsumenta i dzień złożenia podpisu należy uznać za dzień zawarcia umowy. Zgromadzony materiał dowodowy wykazuje rozbieżność pomiędzy dniem, w którym pozwany złożył podpis. Pod umową o świadczenie usług telekomunikacyjnych znajduje się podpis z datą 4 września 2014 roku, natomiast pod umową o sprzedaż na raty telefonu dostarczonego łącznie z umową o świadczenie usług nastąpiło w dniu 5 września 2014 roku. Z uwagi na skutek odstąpienia, przyjęcie zarówno dnia 4 września 2014 roku jak 5 września 2014 roku jako terminu zawarcia umowy pozostaje całkowicie obojętne. Termin odstąpienia przypada na dzień 15 września 2014 roku, ponieważ dzień 14 września 2014 roku **to niedziela**.

Sąd stwierdza zatem, że pozwany skutecznie odstąpił od umowy, co rzutuje na kwestię naliczania bezprawnie przez powoda opłat z tytułu tej umowy. W oparciu o specyfikacje faktur VAT pozwany był zobowiązany wyłącznie do zapłaty tej należności, która wynikała z umowy o nr (...). Na pozwanym ciążył ciężar udowodnienia spełnienia świadczenia i pozwany temu ciężarowi dowodowemu podolał. Dokumenty powoda odzwierciedlały fakt dokonania wpłat przez pozwanego, który niezależnie przedstawił całość swoich rozliczeń z powodem. Sąd ustalił, iż na dzień rozwiązania bez zaistnienia przesłanek do wypowiedzenia przez powoda umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych pozwany posiadał nadpłatę wynoszącą co najmniej 56,86 zł, ustalonej wyłącznie w oparciu o wpłaty na dzień 17 lutego 2015 roku oraz faktury VAT przedłożone przez powoda. W związku z powyższym bezprawne było zawieszenie usług telekomunikacyjnych, a następnie wypowiedzenie umowy o przesłankę zalegania z należnościami z tytułu umowy. Tym samym naliczanie kary umownej jest bezpodstawne, ponieważ pozwany wykazał, iż rozwiązanie umowy nastąpiło nie z winy pozwanego, lecz z rażącej winy powoda, który jako silniejszy podmiot stosunku cywilnoprawnego z konsumentem wykorzystał swoją pozycję do ograniczenia praw konsumenta poprzez zawieszenie z korzystania usług a następnie wyłącznie usługi pod danym nr telefonu.

Mając na względzie powyższe sąd oddalił powództwo jako niewykazane.

Zgodnie z art. 108 § 1 k.p.c., sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji. Zgodnie z art. 98 k.p.c. orzekając o kosztach Sąd stosuje zasadę obciążania strony przegranej zwrotem kosztów procesu. Skoro powód przegrał sprawę, zobowiązany był do zwrotu poniesionych kosztów przez pozwanego. Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 18,50 zł stanowiącą sumę poniesionych wydatków związanych z korespondencją. Pozwany domagał zapłaty kosztów według stawek adwokata. Kwestię regulacji kosztów strony nie reprezentowanej przez adwokata reguluje art. 98 § 2 k.p.c. który do niezbędnych kosztów procesu prowadzonego przez stronę osobiście lub przez pełnomocnika, który nie jest adwokatem, radcą prawnym lub rzecznikiem patentowym, zalicza się poniesione przez nią koszty sądowe, koszty przejazdów do sądu strony lub jej pełnomocnika oraz równowartość zarobku utraconego wskutek stawiennictwa w sądzie. Suma kosztów przejazdów i równowartość utraconego zarobku nie może przekraczać wynagrodzenia jednego adwokata wykonującego zawód w siedzibie sądu procesowego.

Pozwany wykazał jedynie koszty związane z korespondencją, które sąd z urzędu ustalił w oparciu o treść akt.